

CHIA SẺ ĐƯỜNG ĐẾN HẠNH PHÚC

Nguyên tác: Giảng giải Đệ Tử Quy

Chủ giảng: Tiến sĩ Thái Lễ Húc

Người chia sẻ: Vô Danh Cư sĩ

Bài thứ 83

[Kính chào các bạn đồng học!

Kính chúc các bạn một ngày mới tốt lành!

Hôm qua chúng ta đang học mục thứ 3, gọi là: “Sở thích của Thánh Nhân là gì?”

Chúng ta định học làm Thánh làm Hiền, thì cứ sở thích của Thánh Nhân là gì, chúng ta cứ học theo, nỗ lực như thế, thì chắc chắn bạn sẽ thành Thánh, thành Hiền.

Vậy sở thích của Thánh Nhân là gì?

Thứ nhất, là cha mẹ đều còn và anh em không có ai bị sự cố gì. Gọi là “Phụ mẫu câu tồn, huynh đệ vô cố”.

Thứ hai, là “Ngưỡng bất quý ư thiên, phủ bất tầm ư nhân”, có nghĩa là: Ngửa mặt lên trời thì không hổ với trời, mà cúi xuống thì không có thẹn với người. Vậy thì đừng có làm cái điều gì trái với đạo, rồi để cuối cùng người biết thì hổ thẹn với người, mà người không biết thì xấu hổ với lại Trời đất, Thiên địa, Quỷ thần.

Bây giờ chúng ta sẽ học đến sở thích...]

Thứ ba: “Được dạy anh tài trong thiên hạ”

[Vừa nghe đến “Được dạy anh tài trong thiên hạ” thì bạn nghĩ ngay là liệu là niềm vui này có phải chỉ có thầy giáo mới có chăng? Vì được dạy mà. Tiến sĩ Thái nói “Không phải”. Vậy đó là gì?

Có 4 ý:

- Trước hết: Là dùng trí tuệ của mình để giúp người (khi bạn dùng trí tuệ của mình bạn giúp người, thì cũng như là bạn dạy người thôi ạ;
- Sau đó mới đến là: Dốc lòng thực hiện bốn phận vì đồng loại.
- Ba là: Cuộc sống có những bốn phận nào?
- Bốn là: Làm thế nào để dốc hết bốn phận vì đồng loại?

Chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng:]

Ví dụ hôm nay quý vị hiểu được giúp đỡ, quan tâm người khác, quý vị hiểu được giúp người là vui.

Trước tiên: Là dùng trí tuệ của mình để giúp người

Khi trong công ty có đồng nghiệp *[nào]* mới vào nghề. Một người đến sống trong môi trường mới thì trong lòng họ thường bối rối, bất an. Lúc này quý vị chìa tay giúp đỡ *[họ]*, làm cho họ quen với hoàn cảnh, quen với công việc của họ, nâng đỡ họ theo khả năng của mình.

[Vậy là không cần phải là giáo viên nhé. Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Thêm bước nữa, có thể trong nhà họ có vấn đề, tuổi tác quý vị lại lớn hơn họ, còn có thể đem những quan niệm tổ chức trong gia đình *[ra để]* chia sẻ với họ. Tin rằng, sự giúp đỡ của quý vị nhất định họ rất cảm động, họ có thể nói với người khác rằng:

- Cuộc đời của tôi gặp được một đồng nghiệp tốt, người quản lý tốt, nên cuộc sống mới được thuận lợi như vậy. *[Đó.]*

Cho nên trong lòng của người bạn này, quý vị giống như một vị thầy vậy. *[Bạn dùng trí tuệ để hướng dẫn họ nên Tiến sĩ Thái nói thì cũng giống như vị thầy vậy, dạy họ mà]* Khi bên cạnh quý vị có càng nhiều người bình luận quý vị như vậy, tin rằng quý vị *[sẽ]* cảm thấy cuộc sống này không phải vô ích.

[Chúng ta chuyển sang ý thứ hai:]

Hai là: Dốc hết bốn phận vì đồng loại

[Không chỉ có mang trí tuệ để giúp cho họ.] Điều quan trọng nhất là “Đốn luân tận phận”, [tức là] dốt hết bốn phận vì đồng loại.

“Đây là Đại sư Ấn Quang nói:

Sao gọi là “Đốn Luân”? “Luân” là một loại, đồng loại, đồng luân. Chúng ta thuộc về loại nào? Bạn thuộc về loại nào thì bạn phải làm hết bốn phận của loại đó. Giáo dục thời xưa của Trung Quốc, khái niệm trung tâm chính là «Luân thường». Luân thường bắt đầu từ đâu? Luân thường bắt đầu từ vợ chồng. Vợ chồng cùng ở trong một nhà, cùng một phòng, cái phòng này là phòng chính, là một gian. Bên ngoài gian buồng là nhà, ở trong nhà thì có cha con, anh em. Bên ngoài nhà là xã hội, trong xã hội thì có vua tôi, có bè bạn. Cho nên giáo dục của Trung Quốc từ xưa đến nay là giáo dục “Ngũ luân”, đây là phân ra từng loại, từng loại. Bạn thuộc về loại nào, thì bạn phải làm hết bốn phận của loại đó.

Còn “Tận phận” là gì? Ta ở trong thân phận này, ở địa vị này, thì khi ta làm những công việc gì, ta phải nhất định làm tốt công việc đó. Đối với xã hội, đối với đồng luân, nhất định có cống hiến. Đây gọi là “Tận Phận” - dốt hết bốn phận của chúng ta.

Chúng ta làm hết bốn phận: Tự mình làm này, lại khuyên người làm. Chính mình dựa vào kinh điển để y giáo phụng hành, sau đó còn khuyên bảo người khác”. (Đoạn này là tôi trích ở trong Vô Lượng Thọ giảng giải VCD 07 - chủ giảng: Hòa Thượng Tịnh Không)

[Giúp người hết khả năng của mình. Đây chính là hy sinh phụng hiến. Mà hy sinh phụng hiến thì chính là bố thí đấy. Bố thí nội tài, ngoại tài. Mà bố thí thì giúp bạn cái gì? Đoạn trừ được tâm tham. Đoạn trừ được tâm tham thì bạn không còn sân si nữa, không tham sân si nữa bạn đạt được tâm thanh tịnh. Thế là bạn một câu A Di Đà Phật bạn vãng sinh.

Tất cả các môn Phật dạy, Hòa Thượng dạy đều quay trở lại là làm sao cho bạn đạt được thanh tịnh tâm, dù là cách nói này hay cách nói khác, dù là Thiên, Tịnh hay Mật cũng vậy thôi.

Bây giờ chúng ta sẽ nghe Tiến sĩ Thái giảng về dốt hết bốn phận vì đồng loại như thế nào.]

Trong sinh mạng ngắn ngủi này, chúng ta nên tiến hành làm mọi thứ thật vững chắc, trong một đời nhất định phải làm hết bốn phận. Văn Thiên Tường có một câu danh ngôn rất nổi tiếng:

*“Nhân sanh tự cổ thù vô tử,
Lưu thủ đan tâm chiếu hán thanh.”*

[Là gì ạ?]

*“Xưa nay hỏi có ai không chết,
Hãy để lòng son chiếu sử xanh.”*

[Đúng ạ! Hỏi có ai không chết? Dù sợ chết nhưng đồ ai thoát chết, định lẽ chung của cái chết loài người. Cho nên dù bạn có sợ thì bạn cũng phải hiểu rằng “chuyến đi” này nhất định phải đi, không khác được. Chỉ có khác nhau ở chỗ là sớm hay muộn, trước hay sau mà thôi.

Phật đã dạy đây là một trong “tứ khổ” – “sinh, lão, bệnh, tử khổ” mà, không ai có thể tránh được, dù người đấy là quân vương, hay là người ăn mày cũng bình đẳng với nhau như vậy thôi.

Cho nên bạn mới thấy cuộc sống quý đến nhường nào. Vậy bạn hãy đừng hoài phí nó, hãy tận dụng nó một cách triệt để đi, để làm sao cho cái cuộc sống ngắn ngủi này được lưu danh vào sử xanh mãi mãi.

Tại sao lại nói là đời người ngắn ngủi ạ? Vì nói đến đây có khi các bạn lại nói: “Ồi giờ ôi, cũng dài ra phết đấy chứ, nhiều người sống thọ cũng hơn trăm tuổi”. Nhưng mà trên thực tế, vì đời người so với Chư Thiên thì cũng xem như chỉ là một con phù du, nháy múa được một đêm là chết. Đây nhé, bạn thử nghĩ mà xem:

Mới nói đến Chư Thiên là cõi trời Dục Giới, tức là ở đây vẫn còn là ở trong cõi Ta Bà này, chưa liễu sinh tử thoát luân hồi. Thì ở tầng trời thấp nhất là trời Tứ Thiên Vương, mỗi ngày của họ thì bằng 50 năm ở dưới hạ giới, còn tuổi thọ của họ thì sao ạ? Bằng 900.000 (chín trăm nghìn năm) ở dưới cõi người).

Cho đến tầng cao nhất là Tha Hóa Tự Tại, thì 1 ngày của họ là bằng 16 nghìn năm ở dưới hạ giới, còn tuổi thọ của họ thì sao? 9.216.000.000 (chín nghìn hai trăm mười sáu triệu năm) ở cõi người.

Lần trước tôi cũng chia sẻ với các bạn về câu chuyện của Từ Thức gặp tiên ą. Lấy vợ tiên, may mắn được lấy vợ tiên. Sống ở đây 1 năm, ở cõi tiên một năm, sau đó nhớ nhà quá thì đòi về. Đến khi về thì ngôi làng xưa của mình đã trải qua cả trăm năm rồi. Chẳng có ai còn biết mình là ai nữa.

Thế cho nên trong bài “Kiếp Phù Du”, nhạc sĩ Trịnh Công Sơn mới phải than lên rằng: “Ôi phù du, từng tuổi xuân đã già, một ngày kia đến bờ, đòi người như gió qua”. Rồi: “Thôi về đi, đường trần đâu có gì, tóc xanh được mấy mùa”.

Về đi, về nhà đi, Tây Phương Cực Lạc là quê hương của mình, đường trần có gì là vui đâu, tóc xanh được mấy mùa nào? Rồi cũng sẽ bạc trắng, rồi cát bụi lại phải trả về cát bụi mà thôi.

Cho nên Phật mới dạy: “Nhỏ nhoi thay là vương quyền của loài người, so sánh với hạnh phúc của chư Thiên”.

Vậy đã biết cuộc sống ngắn ngủi, biết là ngắn ngủi rồi, vậy thì làm sao để lưu danh được sử xanh đây? Câu trả lời là hy sinh phụng hiến.

Bạn có nhớ lần trước thầy Thái dạy “quý” là mọi người gặp bạn đều hoan hỉ không ą? Vậy làm sao để mọi người gặp bạn hoan hỉ? Bạn phải luôn giúp đỡ mọi người.

Vậy mọi người cần cái gì? Họ cần một cuộc sống hạnh phúc. Nếu như họ cần ngoại tài để nuôi sống mình, thì nếu bạn có bạn cũng nên nỗ lực giúp. Họ cần nội tài là sức lực, trí tuệ của bạn, thì nếu mình có mình cũng nên nỗ lực giúp. Đây chính là đốn luân tận phận.

Khi bạn giúp đỡ về nội tài và ngoại tài thì chính là hy sinh phụng hiến đây, thì nhất định người đời sẽ lưu danh bạn trong sử xanh.

Ý tưởng này đã được Văn Thiên Tường hiện thực hóa:

Văn Thiên Tường là thừa tướng nhà Nam Tống, một thi sĩ nổi tiếng và là anh hùng dân tộc của Trung Quốc.

Lúc còn nhỏ, Văn Thiên Tường chăm học, đọc nhiều sách, ông thích nhất là những câu chuyện nói về “Trung thân nghĩa sĩ”. Tư tưởng yêu nước đã ăn sâu vào tâm hồn của ông.

Năm 1253, đời vua Tống Lý Tông, Văn Thiên Tường 17 tuổi, tham gia kỳ thi Hương ở Lô Lăng, ông đậu đầu bảng.

Mười bảy tuổi thì đã đỗ Tiến sĩ đầu bảng. Thì khi đến thắp hương mộ của Âu Dương Tu, lúc đứng trước tượng của Âu Dương Tu, ông đã nói: “Sau này tôi chết đi, nếu không được như ông, là được mọi người tưởng nhớ, thì tôi không phải là bậc đại trượng phu”.

Âu Dương Tu là ai? Cũng là một vị quan của thời nhà Tống. Và Âu Dương Tu cũng là một thi sĩ, một nhà văn, một nhà chính trị gia nổi tiếng vào thời vua Tống Thần Tông. Ông làm Binh bộ Thượng thư. Khi mất được đặt tên thụy là Văn Trung. Khi ông mới 20 tuổi, thi tiến sĩ, liên tục đỗ đầu 3 vòng thi, tiếng tăm của Âu Dương Tu vang dội khắp trên văn đàn. Ông tự xưng mình là “Lục nhất cư sĩ”.

Tôi đề ý là những cái vị thành tựu ý, kể cả Bạch Cư Dị cũng thế, cũng là cư sĩ (là Hương Sơn cư sĩ). Đây cũng thế ạ. “Lục nhất cư sĩ”, có nghĩa là Cư sĩ với sáu cái “một”: một vạn quyển sách, một ngàn thạch văn, một cây đàn, một bàn cờ, một bầu rượu và một thân già.

Ông vì bệnh vực Phạm Trọng Yêm, và bệnh vực cái chính sách tân chính mới của Phạm Trọng Yêm mà hai lần bị giáng chức quan. Chỉ có mình Âu Dương Tu là dám dưng sớ lên Tống Nhân Tông. Ông nói: “Từ xưa tới nay, kẻ xấu hãm hại người tốt, đều vu cáo người tốt là bè đảng, chuyên quyền. Phạm Trọng Yêm là nhân tài quan trọng của quốc gia, có sao lại bãi miễn? Nếu bệ hạ tin theo lời kẻ xấu thì chỉ khiến kẻ xấu đắc ý, quân thù thì vui mừng”.

Âu Dương Tu tuy không giữ chức quan cao, nhưng rất quan tâm đến triều đình và mạnh dạn can gián Hoàng đế. Cho nên khi Âu Dương Tu chết đi rồi mà mọi người đều thương, đều tưởng nhớ.

Đây là Văn Thiên Tường, Âu Dương Tu, còn những anh tài khác thì sao? Việt Nam nhé. Cố tổng bí thư Trường Chinh có một cái bài thơ về cái chết như thế này:]

“Dù sợ chết nhưng đó ai thoát chết, [Có ai thoát được đâu ạ.]
Định lẽ chung của cái chết loài người,
Sống một lần và chỉ một lần thôi,
Ai cũng chết, đó ai thoát chết.

Nhưng cái chết có muôn vàn đường lối,
Chết thế nào cho khỏi tiếng ô danh.

Chết ốm đau là cái chết thường tình,
Già mà chết ấy là đời phải chết,
Chết vì tình đón đời mặt kiếp,
Chết vì ăn là cái chết vô duyên,

Chết vì dân, vì nước tại trận tiền,
Ôi cái chết thiêng liêng cao cả!

Chết một giây để muôn vàn, ngàn thừa,
Cái chết này thiên hạ sẽ nghiêng mình”.

[Bạn thấy không ạ? Cũng lại là vì dân vì nước, thì nhất định thiên hạ sẽ nghiêng mình, sẽ lưu danh sử xanh, sẽ tưởng nhớ bạn mãi mãi.

Ngay như chúng ta bây giờ cũng vậy thôi. Tôi tin rằng là trong lòng thế hệ của chúng tôi đây, hoặc kể cả muộn hơn thì chúng ta đều có hình ảnh Bác Hồ ở trong tim. Mọi người đều tưởng nhớ. Trong bài “Bác Hồ, một tình yêu bao la”, nhạc sĩ Thuận Yến đã nói lên hộ tấm lòng của hàng triệu người dân Việt Nam đối với Bác. Bạn nghe nhớ: “Xin khắc sâu ơn Người, trong tâm hồn Việt Nam”.

Ngày tôi còn trẻ, được học trong trích giảng văn học tác phẩm “Thép đã tôi thế đấy” của Nikolai Alekseyevich Ostrovsky. Bạn nào đã đọc “Thép đã tôi thế đấy” thì giờ tay tôi xem ạ? Các bạn giờ cao lên thì tôi mới nhìn thấy ạ, một, hai, ba. Vâng ạ, 3 người, tác phẩm rất nổi tiếng đấy ạ.

Ai đã từng đọc, thậm chí chưa đọc “Thép đã tôi thế đấy” đều biết câu nói nổi tiếng của nhân vật chính là Pavel Korchagin, câu nói như sau. Các bạn cố gắng lưu ý để nghe câu nói này nhé, rất hay:]

“Cái quý nhất của con người là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa ân hận vì những tháng năm đã sống hoài, sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và hèn đớn của mình. Để khi nhắm mắt, xuôi tay có thể nói rằng: Tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, là lý tưởng cộng sản chủ nghĩa”.

[Vâng ạ, mình thì sao ạ? Từ trước tới nay sống hoài, sống phí nhiều rồi, toàn ngũ dục lục trần lôi đi rồi. Dĩ vãng thì ti tiện, hèn đớn của mình cũng nhiều rồi. Vậy thì bây giờ chúng ta phải quay đầu.

Ở đây các bạn cần lưu ý câu: “**Lý tưởng cộng sản chủ nghĩa**”. Chúng ta sẽ chia sẻ câu này:

Các bạn vừa nghe đến “lý tưởng cộng sản chủ nghĩa” đừng vội bài xích. Đặc biệt là các bạn trẻ. Đệ Tử Quy có dạy: “Tự không thấy, chớ vội nói. Biết chưa rõ, chớ tuyên truyền”.

Ngày trước cư sĩ Trung nhà tôi mới vào đại học, cùng một tốp bạn về nhà, vừa nói xấu chủ nghĩa Marx, rồi nói luôn đến cả bộ sách “Lê-nin tuyển tập”, cũng nói xấu luôn. Tôi lúc ấy ở trong nhà bước ra, ngay trước mặt tốp bạn của cư sĩ Trung liền nói:

- Con đã bao giờ đọc “Lê-nin tuyển tập” chưa, đã đọc chủ nghĩa Mác Lê chưa mà dám chê?

Mặc dù tôi cũng được đào tạo Thạc sĩ Kinh tế của thời buổi kinh tế thị trường bây giờ, và cũng chưa từng đọc “Lê-nin tuyển tập”.

Tôi nói tiếp:

- Giả sử nếu con đã đọc, thì con phải chỉ ra Lê-nin nói sai ở chỗ nào, Marx nói sai ở chỗ nào. Còn nếu đọc rồi mà không phát hiện ra điểm sai thì không được nói càn, nữa là lại còn chưa đọc. Đây là “theo voi nhai bã mía”.

Cư sĩ Trung im bặt. Nhưng sau đấy tức lên quyết tâm đọc Marx - Engels tuyển tập, và Tư tưởng của chủ Nghĩa Mác Lê. Lúc đầu thì với một cái tâm hiếu thắng là muốn chứng minh cho mẹ thấy rằng mình đã đọc, và mình sẽ chỉ ra những cái sai cho mà xem.

Kết quả là sau khi nghiên cứu chủ nghĩa Marx, thì bây giờ cứ mở miệng ra là nói Marx thế này, Marx thế khác, rồi tán thán Marx, khen ngợi Marx là thiên tài trong mọi thiên tài, là nhà bác học của bác học. Thậm chí còn giành tiền để đi mua cả bộ Marx - Engels toàn tập ở hiệu sách vỉa hè (53 tập) để về đọc tiếp. Sau này còn quá khích là lên tranh luận trên mạng để bênh vực Marx và các học thuyết của Người. Đấy ạ!

Tôi xin lấy một ví dụ để so sánh. Trong Liễu Phàm Tử Huấn giảng giải, Hòa Thượng cũng có giảng như sau:]

“Cổ nhân nói với chúng ta, trong vũ trụ, phạm vi lớn đến không thể lớn hơn được nữa, trạng thái ở bên trong thì vô cùng phức tạp. Nhà Phật thì nói đến mười pháp giới. Mười pháp giới là đại phần, đại lược có thể đem nó ra phân chia làm mười loại lớn. Nếu phân chia cho tỉ mỉ thì có vô lượng vô biên. Chúng ta đối với nó hoàn toàn không biết gì cả.

Đã không biết thì thôi đi, lại hoàn toàn phủ nhận, nói đây là mê tín. Đó chính là điều mà Liễu Phàm tiên sinh nói: “Chúng ta tự cho mình đúng, cống cao ngã mạn, không có một tư hào khiêm tốn, khiến bản thân mất đi cơ duyên được giáo dục”. Cho dù có Thánh Hiền đến nơi đây, cho dù có Phật, Bồ Tát đến nơi đây, cũng không thể nói với bạn dù chỉ một lời. Tại sao vậy? Bạn sẽ không nghe, bạn sẽ không thể nào tiếp nhận, như vậy mà vẫn có thể được hay sao?”

[Ngày trước có một người trong họ đến thăm phụ thân tôi. Ông này thì có tám người con, mặt mũi đều sáng sủa, học hành thông minh giỏi giang, nhưng trong sự nghiệp thì lúc đấy không được thành công cho lắm. Lần ấy ông đến chơi với cha tôi, tha hồ chê bai Đảng Lao Động Việt Nam. Lúc đấy tôi thấy bố tôi đập tay xuống bàn rồi nói:

- Chú có biết vào năm 1945, Việt Nam bị Nhật bắt nhổ lúa trồng đay nên chết đói hơn 2 triệu người, chú còn nhớ chứ? Lúc đó chú còn phải nằm trên bờ ruộng, ngửa mặt để đếm cò cho quên đi sự đói gào xé. Vậy ai đã mang đến cho chú nhà cao cửa rộng, vợ đẹp con khôn, ăn sung mặc sướng? Chẳng phải là Đảng Lao Động Việt Nam thì là ai? Sao mà đã vội quên thế. Chú nói thế là chú đã phản bội lại hàng triệu người đã đổ xương máu ngã xuống vì nền độc lập này dưới sự lãnh đạo của Đảng đấy. Đành rằng, ai mà chẳng có lỗi lầm, nhưng đấy là cá nhân, không thể đại diện cho lý tưởng cộng sản được.

Rồi cụ chỉ tay ra cửa và nói:

- Lần sau đến đây mà còn dám mở miệng nói những điều như thế thì tôi cấm cửa.

Sau lần đấy, tôi tưởng ông ta không đến nữa. Nhưng mà hóa ra là ông ấy vẫn đến thăm phụ thân tôi đều đều, thậm chí còn cung kính hơn trước.

Vâng ạ, chúng ta tiếp tục với câu nói của Pavel Korchagin:

Tôi nghe nói là về sau khi dịch sang tiếng Việt Nam thì có nói chệch đi một tí, là sao ạ? “Tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, là **sự nghiệp giải phóng loài người**”. Bởi vì lúc ấy chúng ta đang vào cái thời kỳ chiến tranh mà.

Nhưng mà cái câu “**Lý tưởng cộng sản chủ nghĩa**” này, tôi thấy nó bao trùm hơn nhiều. Bây giờ tôi sẽ chia sẻ với các bạn.

Các bạn, Lý tưởng Cộng Sản Chủ Nghĩa là gì?

Theo định nghĩa của Karl Marx: [Đấy, trích nguyên xi nhé] “Là xây dựng một xã hội của cải tuôn trào như nước, làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu. Mọi người đều bình đẳng, sở hữu chung tư liệu sản xuất, không còn tình trạng người bóc lột người”.

[Chúng ta sẽ phân tích từng ý.

Ý thứ nhất: “Mọi người đều bình đẳng”.

Đấy, bạn thấy không ạ? Chữ “Bình đẳng” bạn đã gặp ở đâu ạ? Cư sĩ Trung trả lời cho tôi với ạ. Vâng ạ, trong Đề Kinh Vô Lượng Thọ - “Phật thuyết Đại Thừa Vô Lượng Thọ Trang Nghiêm Thanh Tịnh Bình Đẳng Giác Kinh”. Đấy ạ, chữ “Bình đẳng” đấy ạ. Đúng ạ!

“**Bình đẳng**” mà Phật giáo nói đến: “Tất cả các chúng sinh vốn dĩ là Phật. Ta đã thành Phật, các chúng sinh cũng sẽ thành Phật”. Bởi vì chúng ta vừa nói với nhau, ai cũng có Phật tánh hết, chẳng qua là bị mê mờ, nên cuối cùng mới thành vàng quặng như thế này. Vốn là “**Nhân chi sơ, tính bản thiện**”, bây giờ thành ác thế này, là bởi vì bị mê mờ, bị ô nhiễm. Vàng muốn thành vàng nguyên chất thì phải tinh luyện. Còn chúng ta muốn thành Phật, thành Bồ Tát thì phải sao ạ? Phải tu.

Tôi bắt đầu nói nhé. Nếu như bạn mà muốn thành tựu đến bậc A-La-Hán thì bạn tu “Tứ Diệu Đế”. Bạn muốn thành tựu quả vị Bích Chi Phật thì tu “Thập nhị nhân duyên”. Bạn muốn thành tựu quả vị Bồ Tát, bạn tu là “Lục Độ Ba La Mật”. Bạn muốn thành Phật, tâm bình đẳng.

Ý thứ hai: Của cải tuôn trào như nước, làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu.

Giả dụ như anh sức yếu làm được ít, nhưng về hưởng thụ thì bao nhiêu cũng được. Thế đây chẳng phải chúng ta đi theo Phật cũng chỉ vì cái mục tiêu đấy hay sao? Làm sao cho cuộc sống của bạn được hạnh phúc.

Với Pháp thế gian là phước đến họa đi. Còn với pháp xuất thế gian là liễu sinh tử thoát luân hồi, lúc đấy thì gọi là gì ạ? Cụ túc vô lượng tài bảo, vô lượng trí tuệ, vô lượng thần thông. Cái gì cũng vô lượng, cái gì cũng có, muốn gì cũng có.

Cả cái cuốn “Đường đến hạnh phúc” đây, xong nâng cấp lên bạn liễu sinh tử luân hồi, bạn có thiếu cái gì không? Bạn đeo cái vòng vàng thì Hòa Thượng bảo là đeo vòng đất ở tay, vì Tây Phương Cực Lạc đất là vàng ròng mà.

Đây, lại nói tiếp.

Với Karl Marx, của cải tuôn trào như nước, rồi làm theo năng lực, hưởng theo nhu cầu, muốn cái gì cũng có. Vậy thì đúng là ngoài đường

chẳng ai cần nhặt của rơi làm gì, đêm ngủ không cần đóng cửa, không sợ kẻ trộm nữa. Đây chính là xã hội tươi đẹp - **“Đêm ngủ không cần đóng cửa, ngoài đường không ai nhặt của rơi”** mà Nho gia truy tìm.

Còn Hồ Chủ Tịch của chúng ta thì nói sao? Trong lời di chúc mà Hồ Chủ Tịch để lại, Bác có nói: **“Tôi chỉ có một ham muốn, ham muốn tột bậc, là làm sao cho nước nhà được thống nhất, dân ta được hoàn toàn tự do, đồng bào ta ai cũng có cơm ăn áo mặc, ai cũng được học hành”**. Đây ă. Cũng là một xã hội tươi đẹp.

Cho nên có thể thấy là “Anh hùng sở kiến, đại lược? tương đồng”, có nghĩa là anh hùng có cái cách nhìn giống nhau.

Bạn thấy không ă? Từ Karl Marx này, rồi đến Hồ Chủ Tịch, rồi đến Nho giáo, rồi đến Phật giáo, tất tât đều giống nhau hết, đều là tư tưởng hy sinh phụng hiến vì người, đều mong muốn cháy hết mình cho nhân loại, hay như chúng ta vẫn nói là “hy sinh phụng hiến” vì người. Cho nên tôi tin rằng các Ngài đều thành Thánh, thành Hiền hết.

Vì sao tôi nói như vậy ă?

Tôi có đọc một cái bài báo nói về cái chết của Pavel ấy (chính là tác giả của Thép đã tôi thế đấy - Nikolai Alekseyevich Ostrovsky) là khi ông sắp chết, xong rồi bắt đầu ông lại mở mắt ra ông tỉnh lại. Lúc ông chết ông cũng còn rất trẻ, 32 tuổi. Ông bảo sao? “Tôi thấy thiên thần đến đón tôi rồi”, ông tỉnh lại ông nói vậy. “Các vị thiên thần đến hết cả rồi, chật hết cả nhà rồi”. Thế sau đấy thì ông lại nhắm mắt lại. Xong lần thứ hai, ông chào tất cả mọi người, thế rồi ông ra đi.

Trường hợp này sẽ cũng giống với cái trường hợp mà tôi cũng đã chia sẻ với các bạn. Đây là trường hợp của Jean Valjean trong **“Những người khốn khổ”**. Giây phút cuối cùng của cuộc đời, khi ông trút hơi thở cuối cùng thì ông cũng thấy là thiên thần đã đến rồi, đón rồi. Và ông an nhiên mà ra đi.

Cho nên tôi mới bảo rằng, những người mà “tâm bao thái hư” như vậy thì chắc chắn họ đều thành Thánh thành Hiền, vì họ đi đúng pháp tắc đại tự nhiên mà Phật chỉ ra, đó là tất cả chúng sinh đều cùng một bản thể.

Đấy, dùng sinh mạng ngắn ngủi này để cháy hết mình vì nhân loại. Bạn hãy lấy cái đấy làm chỉ hướng của mình. Nếu thật sự bạn muốn liễu sinh tử thoát luân hồi.

Sở dĩ tôi nói phần này hơi dài, vì các bạn bây giờ đã quá quen với cái nền văn minh vật chất của các nước phương Tây rồi, đã quá quen với cách tổn người lợi mình rồi, nên giờ đây chúng ta cần phải thật sự nhìn nhận lại về lý tưởng cộng sản. Bởi đây cũng đây cũng chính là tư tưởng của Phật, tìm con đường giải thoát để cứu tất cả các chúng sinh đau khổ. Cho nên vừa mới nói đấy ạ, “Anh hùng có cái nhìn giống nhau”.

Tôi lại nhắc lại lời của Hòa Thượng từng câu từng chữ để cho bạn khắc sâu nhé:]

“Chúng ta tự cho mình là đúng, công cao ngã mạn, không có một chút tư hào khiêm tốn, khiến bản thân mất đi cơ duyên được giáo dục. Cho dù có Thánh Hiền đến nơi đây, cho dù Phật Bồ Tát có đến nơi đây, cũng không thể nói với bạn dù chỉ một lời. Tại sao vậy? Bạn sẽ không nghe, bạn không thể tiếp nhận, như vậy mà vẫn có thể được hay sao?”

[Tôi là học Phật trước, sau này khi cư sĩ Trung đã nghiên cứu chủ nghĩa Marx rồi mới quay trở lại nói cho tôi nghe. Lúc đấy bắt đầu tôi có dịp để so sánh giữa những tư tưởng của Đức Phật Thích Ca Mâu Ni, của Khổng Tử, và của Marx - Elgels, tôi mới phát hiện ra một sự giống nhau kỳ lạ về lòng từ bi, về sự hy sinh phụng hiến. Chính vì vậy mà tôi muốn chia sẻ với các bạn, để cho các bạn có một con mắt nhìn đúng. Nếu không thì trước tiên bạn tạo nghiệp với các vị anh hùng đấy đã, Marx, Lenin, Elgels, sau là bạn không thể nào thành tựu được viên mãn đạo quả.

Tôi rất muốn qua những chia sẻ này để có thể thắp được cái ngọn lửa trong trái tim của bạn, hãy dùng sinh mạng ngắn ngủi này mà cháy sáng, hy sinh cho nhân loại, như Đức Phật Thích Ca Mâu Ni: “Chúng sinh vô biên thế nguyện độ”, thì Ngài mới thành Phật.

Bạn có hy sinh phụng hiến, bạn làm mãi mới thành quen, mới có thể quên cái tôi (hay còn gọi là cái bản ngã) này đi, thì bạn mới đạt được tâm thanh tịnh. Có tâm thanh tịnh, bạn mới có thể liễu sinh tử thoát luân hồi, thành Thánh thành Hiền, thành Phật, Bồ Tát, thì mới có thể độ được cho

chúng sinh chứ. Còn nếu chưa độ nổi mình thì có thể độ được cho ai đây? Cho nên hy sinh phụng hiến chính là lợi người, lợi mình, mà mình thì được lợi hơn đây.

Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Các bạn! Quý vị ai cũng thuộc câu danh ngôn của Văn Thiên Tường:

*“Nhân sanh tự cổ thùy vô tử,
Lưu thủ đan tâm chiếu hán thanh.”*

[Là gì ạ?]

*“Xưa nay hỏi có ai không chết,
Hãy để lòng son chiếu sử xanh.”*

Câu này ảnh hưởng đến cuộc đời của quý vị thế nào?

Mỗi lời dạy của Thánh Hiền đều có thể đưa cuộc đời của quý vị đến viên mãn, bằng không thì chỉ là thuộc lòng mà thôi.

[Cho nên không phải là khi mình đọc cái câu văn của Văn Thiên Tường này rồi, đấy thầy nói:]

Mỗi lời dạy của Thánh Hiền đều có thể đưa cuộc đời của quý vị đến viên mãn, bằng không thì chỉ là thuộc lòng mà thôi.

[Tiến sĩ Thái giảng tiếp:]

Khi tôi học cấp ba đã học qua câu này rồi, nhưng không cảm nhận được điều gì, bởi vì thầy giáo bảo tôi phải học thuộc, kiểm tra giữa kì chắc chắn có câu này.

“Hán thanh” này nghĩa là gì? “Hán thanh” nghĩa là sử xanh.

Kiểm tra giữa kỳ làm bài không tốt, sai một điểm là bị đánh một roi.

“Đan tâm” này *[có nghĩa]* là gì? “Đan” là màu đỏ, chỉ cho lòng chân thành của chúng ta.

Cuộc đời không ai thoát được cái chết. Cho nên trong cuộc sống ngắn ngủi này, nên làm thế nào để nó phát quang, tỏa nhiệt? Là dùng lòng chân thành [mà] chiếu lịch sử, chiếu sử xanh.

[Trước đây mình ngu, mình không biết. Trong Phật pháp gọi là ngu si đầy, hay điên đảo, hay mê hoặc. Mình không biết, vậy thì bây giờ mình biết rồi, mình phải cố gắng sao đây làm cho những cái năm cuối đời này cháy bùng lên, để có thể chiếu sáng được lịch sử. Nhắc đến mình, người ta bảo: “À! Vị cư sĩ này là suốt đời chỉ có cống hiến cho mọi người”; “Vị này là cuối cùng vãng sinh”.

Bây giờ các bạn sẽ nghe lại câu nói của Pavel Korchagin một lần nữa, xem khí thế có khác trước không nhé:]

*“Cái quý nhất của con người là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa ân hận vì những tháng năm đã sống hoài, sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và hèn đớn của mình. Để khi nhắm mắt, xuôi tay, có thể nói rằng: Tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, là **Lý tưởng cộng sản chủ nghĩa**”.*

[Chúng ta đã kết thúc nội dung thứ hai: Dốc hết bốn phận vì đồng loại. Ngày mai chúng ta sẽ học đến ý thứ ba: Cuộc sống có những bốn phận nào?

Vâng ạ, thời gian đã hết, bài học của chúng ta tạm dừng ở đây.

Chúc bạn:

*Thuộc lòng Đệ Tử Quy
Hành đúng từng câu chữ
Nội hóa tâm cung kính
Là bạn được thân người.*

Xin chào và hẹn gặp lại các bạn vào ngày mai – xin cảm ơn!]
